

Tấm Lòng Của Mẹ

Có ai từng nghĩ rằng mình sẽ xa tất cả những gì mà mình yêu quý? Có ai từng nghĩ rằng những gì mình đang có sẽ xa khỏi tầm tay? Dòng đời thật là lặng lẽ, thật là trớ trêu, thật là ác nghiệt. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi phải xa gia đình tôi, lìa khỏi tổ ấm thân yêu, bỏ phía sau lưng người mẹ yêu dấu của tôi. Nhưng bây giờ chuyện đó đã trở thành sự thật, ngày mai này tôi sẽ cất bước ra đi đến một phương trời xa lạ mà tôi chưa bao giờ đến. Tôi buồn lắm, tâm trạng băng khuâng cứ dày vò tâm hồn và thể xác tôi. Một mình tôi bước lang thang trên con đường cách mạng tháng tám, con đường quen thuộc mà tôi vẫn thường ngày cắp sách tới trường, chân tôi cứ bước, nhưng tôi không biết là tôi đi về đâu. Có lẽ tôi chỉ muốn bước một lần sau cuối trước khi tôi rời xa nó vĩnh viễn. Nó vẫn không có gì ấn tượng đối với tôi, nhưng tôi không hiểu tại sao hôm nay nó có ấn tượng với tôi một cách đặc biệt. Có lẽ khi mình biết rằng mình sắp đánh mất một thứ gì, mình thường luyến tiếc và nhớ nhung. Cái nóng biểu chiều vào mùa hè của Saigon thật là ôi bức, như đốt cháy cả làn da rám nắng của tôi. Xe cộ ngược xuôi tấp nập, tiếng xe nổ, tiếng còi hú rền vang cả một góc trời, nhưng nó không thể làm vui đi được tâm trạng cô đơn của tôi. Tôi bước lang thang để cố quên đi một sự thật phũ phàn, cố quên đi những gì mà tôi sắp phải chia xa. Chỉ còn vồn vồn mười mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, hay chỉ là một đêm nữa thôi, tôi sẽ đi Mỹ, cái ngày mà biết bao nhiêu người mong đợi để có. Nhưng tôi thì trái lại, tôi buồn lắm, tôi không muốn ra đi bất cứ nơi nào cả, cho dù đó là thiên đường, bởi vì không có chỗ nào đẹp bằng quê hương của mình, nơi có mẹ hiền chờ đợi con thơ bên mâm cơm chiều đầm ấm, hay quây quần bên ánh lửa hồng trò chuyện suốt canh thâu. Mong ước của tôi thật là bình dị, thật là nhỏ nhoi, tôi chỉ muốn sống bên cạnh mẹ tôi cho đến hết quãng đời này, tôi muốn được trong vòng tay mẹ âu ơ câu hát tuổi thơ, muốn được gọi lên hai tiếng mẹ yêu trong chuỗi ngày đau khổ.

Tôi hôm đó, tôi không dám ở lại nhà, tôi xin phép mẹ cho tôi được qua nhà dì năm tôi ngủ tạm. Tôi biết được những giây phút gần gũi còn lại bên mẹ tôi là quý giá lắm, nhưng tôi vẫn gạt nước mắt mà đi. Tôi biết rằng tôi hôm đó mẹ tôi khóc nhiều lắm, mẹ tôi sẽ khóc vì sắp phải xa tôi. Chính vì lý do đó mà tôi không dám ở lại nhà, tôi không muốn nhìn những dòng nước mắt đau buồn tuôn trào từ khóe mắt của mẹ tôi. Tôi hôm đó tôi không tài nào ngủ được, những kí ức những ngày bên mẹ cứ chập chờn trong đầu óc tôi. Tôi còn nhớ hồi nhỏ mẹ tôi thương tôi lắm, mẹ tôi cho tôi tất cả những gì đẹp nhất trên đời. Mẹ tôi cho tôi lời ăn tiếng nói, cho tôi hơi thở của tình thương, cho tôi giấc ngủ đầu nôi trong vòng tay ấm áp. Suốt quãng đời của mẹ tôi là những chuỗi ngày đau thương và chịu đựng. Cưới chồng chưa được mấy tháng mà phải gạt lệ chia ly, cuu mang trong lòng một thai nhi chưa đầy 6 tháng. Ba tôi phải ra đi thật xa, trốn ra nước ngoài vì sợ sự trả thù chiến tranh, bỏ mẹ tôi một mình cô cút. Mới 22 tuổi đầu, lứa tuổi cần tình thương nồng cháy, cần sự chăm sóc của người chồng, nhưng mẹ tôi mất tất cả từ lúc ba tôi ra đi. Mẹ tôi phải vừa làm vừa cuu mang tôi cho tới ngày sinh nở. Gia đình tôi lúc đó còn ở dưới quê nên nghèo lắm, những trận lũ lụt đầu năm 80 dường như cướp đi nguồn sống của gia đình tôi. Cả gia đình ngoại và mẹ tôi chỉ ăn tạm bợ mà sống qua ngày. Nhưng mẹ tôi không mở một lời than oán, mẹ tôi chỉ biết cắn răng mà chịu đựng bởi vì nguồn vui duy nhất của mẹ là đứa thai nhi còn nằm trong bụng. Mẹ tôi chờ đợi một ngày mà tôi có thể cất lên tiếng kêu mẹ yêu từ côi lòng bé nhỏ.

Thế rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi đã là một đứa bé, biết đùa nghịch, biết hôn lên má mẹ trong những lần được mẹ cho quà, tôi đã lớn dần trong tình yêu thương và chăm sóc của mẹ. Nhưng lứa tuổi đầu đời của tôi thật là buồn, thật là lặng lẽ. Khoảng trời tuổi thơ của tôi dường như bị đánh mất, không còn tiếng cười hồn nhiên hay là những cử chỉ thơ ngây. Mẹ tôi phải đi làm suốt ngày, một mình tôi phải ở nhà với ngoại. Cứ chiều chiều tôi thường ra đứng ngoài hiên cửa, nhìn ra đầu ngõ, tôi thấy thằng Tí con cô hai chạy ra đón ba nó đi làm về, tiếng cười nó thật là vui nhộn, thật là hạnh phúc, nhưng nó đâu biết cho rằng trái tim tôi bây giờ như muốn khóc. Tôi muốn khóc cho thân phận bạc bẽo, hẩm hiu của mình, tôi muốn khóc cho quãng đời cam chịu lam lũ của mẹ tôi. Cứ mỗi lần như vậy, tôi thắc mắc rằng tại sao người ta có ba mà tôi lại không? Tôi về tôi chạy lại hỏi mẹ. Mẹ tôi trầm ngâm, nuốt giềng nước miếng cho xót từ cổ họng, ngượng cười mà trả lời rằng "ba con ở trong tù đó". Mẹ tôi trả lời như vậy là bởi vì mẹ tôi luôn giữ và nâng niu những kỉ vật và hình ảnh của ba tôi trong tủ áo, mỗi khi buồn, khi nhớ mẹ tôi thường lấy ra cho tôi xem. Nhưng nụ cười ngượng đó không thể nào che dấu được sự chua xót trong tâm hồn mẹ tôi.

Mẹ tôi đẹp lắm, mẹ tôi hiền lắm, nhưng mẹ tôi cũng chỉ là một người con gái bình thường, mẹ khác

có được tình yêu nồng nàn như bao người con gái khác. Nhưng mẹ tôi không thể nào có được những điều đó. Mẹ tôi luôn an ủi tôi rằng "con của mẹ hãy ráng chăm ngoan học giỏi, một ngày nào đó ba con về sẽ đưa mẹ con mình đi mà" Ngày qua ngày, mẹ tôi vẫn sống trong hi vọng nhỏ nhoi đó. Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm, năm năm... ba tôi vẫn biệt tích, chỉ một vài lời thăm hỏi, vẫn ở nơi xa xăm bỏ mẹ tôi bơ vơ cô độc một mình. Hàng đêm, mẹ tôi thường dắt tôi ra cánh đồng lúa, ngồi trên bãi rạ, ôm chặt tôi vào lòng, hướng về phía trời cao mà nói với giọng rung rung "con hãy nhìn vào ngôi sao phía xa kia, nơi ba con đang ở đó" Nói xong nước mắt mẹ tôi tuôn rơi, làm lòng tôi đau lắm. Nhưng lửa tuổi thơ ngây của tôi không thể nào biết bao nhiêu nước mắt mẹ đã rơi, bao nhiêu chua xót mà mẹ đã trải, bao nhiêu cam chịu mà mẹ phải mang. Tôi chỉ vén tay áo mà lau nước mắt cho mẹ, ôm mẹ chặt vào lòng như chia sẻ chút gì đau xót.

Khi đi làm về, mẹ dành hết thời gian còn lại cho tôi, mẹ dạy tôi tập viết, mẹ vá cho tôi cái áo, khâu cho tôi cái quần, nâng niu cho tôi từng bát cơm, chén nước. Có lẽ tôi là nguồn sống duy nhất của mẹ, là gia tài quý giá nhất từ lúc ba tôi ra đi. Tối đến mẹ thường kể chuyện cho tôi nghe, hát vang tiếng ầu ơ nghe náo lòng để đưa tôi vào giấc ngủ. Những đêm lạnh giá, tiếng côn trùng kêu, những hạt mưa xào xạt bên khung cửa làm tôi sợ lắm. Mẹ ôm tôi vào lòng, Vòng tay mẹ cho tôi hơi ấm nồng nàn, mang cho tôi một tình thương như trời như biển. Mẹ dạy tôi khúc hát đầu nôi và bắt tôi phải thuộc "công cha như núi ngất trời, nghĩa mẹ như nước ngoài biển đông". Tuy tôi không hiểu gì cho lắm, nhưng khi lớn lên tôi mới biết rằng tình mẹ dành cho tôi còn hơn là biển đông nữa. Tuy nhà tôi nghèo, nhưng mẹ tôi luôn dành cho tôi những gì tốt đẹp nhất, luôn cho tôi ăn no, mặc đẹp không thua kém gì mấy đứa trẻ khác. Chính vì thế mà tôi thương mẹ tôi lắm, tôi không thể hình dung được là tôi có thể sống mà không có mẹ tôi bên cạnh bởi vì mẹ là hơi thở của tôi.

Thời gian cứ trôi đi một cách vô tình, khi tôi 12 tuổi, gia đình tôi chuyển lên Saigon để gây dựng một cuộc sống mới. Tuy đời sống vật chất có phần khá hơn và sung túc, nhưng mà đời sống tinh thần thì không bao giờ thay đổi vì ba tôi có vợ khác ở Mỹ. Ngày mẹ tôi nhận được tin ba tôi có vợ, mẹ tôi không nói một lời, gương mặt mẹ tôi buồn lắm, mẹ đem tất cả những gì thuộc về ba tôi đem đốt hết. Có lẽ mẹ tôi không còn muốn giữ những kỉ vật đau thương đó. Mẹ tôi không rơi một dòng lệ, có lẽ những giọt nước mắt kia bây giờ đã khô cạn cho quãng đời đau khổ vừa qua. Nhưng tôi biết rằng những giọt nước mắt thật sự rơi rụng trong tâm hồn mẹ thì đau lắm, như dao cắt, như kim châm, như lửa đốt, như gấp ngàn vạn lần những gì mà mẹ tôi đã từng chịu đựng. Mẹ ơi, sao mẹ quãng đời của mẹ lại gian truân như thế? Sao dòng đời vô tình đã nở hủi hoại cả nửa quãng đời tuổi trẻ của mẹ tôi? Mẹ ơi, con thương mẹ lắm, nhưng con không thể nói thành lời những gì mà mẹ đã cho con. Mẹ ơi, mẹ đã sống vì con, mẹ nuôi con nên vóc nên người, nhưng mà bây giờ mẹ đã phải sắp xa con, làm sao mẹ có thể sống hết quãng đời còn lại? Con không muốn ra đi, con chỉ muốn ở với mẹ. Con không muốn làm đứa con bất hiếu, nhưng con cũng không dám cãi lời mẹ. Con biết con ra đi thì mẹ buồn và chua xót lắm. Nhưng mà vì tương lai của con, vì quãng đời còn lại của con, một lần nữa mẹ phải hi sinh, một lần nữa mẹ gạt lệ mà tiễn con đi như lần trước mà mẹ chống thuyền đưa ba con sang sông đi về phương trời xứ lạ.

Bây giờ con đang ngồi một mình trong căn phòng buồn tênh bên Mỹ, con đang nhớ về mẹ. Chiều này là lễ vu lan, các cô chú tụ tập lại để mừng thọ cho ông bà, họ cười nói vui vẻ lắm, nhưng trong lòng con chua xót và trống vắng lắm. Con mong ước giờ này con có thể ngồi bên cạnh mẹ, dâng cho mẹ bát cơm, rót cho mẹ tách trà, mẹ con mình trò chuyện suốt canh thâu.....

Bao năm xa cách mẹ yêu
Con đây nhưng nhớ bao chiều xót xa
Nhớ chiều nào mẹ ru con ngủ
Mang cho con giấc ngủ đầu nôi
Nay con xa cách mẹ rồi
Lời ru còn đó, mẹ tôi đâu rồi
Tôi vẫn nhớ nắm xôi mẹ gói
Mang cho tôi chống đói đến trường
Mẹ tôi thỏ thẻ lời thương
Con của mẹ chăm ngoan học giỏi

Thời gian lặng lẽ thắm trôi
Nuôi con khôn lớn bấy giờ cách xa
Ngày tôi đi mẹ tôi thắm khóc
Dòng lệ dài tan tóc trong tôi
Nơi xa xôi mẹ ơi có biết
Con thương mẹ khôn xiết đường bao
Dầu cho mẹ ở phương nào
Con thương, con nhớ, con buồn, con lo
Con thương lời nói dặn dò
Con nhớ mái tóc thắm huyền màu sương
Con buồn cho kiếp đoạn trường
Con lo cho mẹ đăm trường quạnh hiu....